

Arrest

nr. 131192 van 10 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 2 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Daphné FLOREQUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (13septies). Deze beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 2 oktober 2014. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad merkt voorts op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 4 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *“Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.”* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9).

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 2 oktober 2014. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 3 oktober 2014 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 9 oktober 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 7 oktober 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoekers raadsman voert ter terechtzitting aan dat een beroepstermijn van vijf dagen te kort is om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoeker stelt dat deze termijn van vijf dagen wellicht door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zal worden bekritiseerd en verwijst ook naar het arrest *M.S.S. t. België* van 21 januari 2011.

De Raad stelt vast dat het Hof zich in voornoemd arrest niet uitspreekt over de beroepstermijnen die bij vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen in acht te worden genomen. Bovendien blijkt, op het eerste zicht, dat nergens uit de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat een beroepstermijn van vijf dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De vraag of verzoeker *in casu* over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte dient aldus te worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoekers raadsman voert ter terechtzitting aan dat verzoeker sinds 2 oktober 2014 in een gesloten centrum werd vastgehouden en dat zij pas op 9 oktober 2014 werd aangesteld. Zij verwijst hiervoor naar een stuk dat zij ter terechtzitting neerlegt (stuk 3) van het Bureau voor Juridische Bijstand. De Raad stelt vast dat in dit stuk door het Bureau voor Juridische Bijstand wordt medegedeeld dat haar aanstelling kosteloos is.

Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker onmiddellijk de nodige stappen heeft ondernomen teneinde zijn rechten te laten gelden of dat hij hiertoe enigszins verhinderd werd.

Bovendien stelt de Raad vast dat, volgens de verklaringen ter terechtzitting, deze advocaat van verzoeker in het kader van eerdere procedures voor verzoeker heeft opgetreden, hetgeen ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt onder meer dat de Raad reeds een arrest nr. 122 270 op 9 april 2014 velde waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werd gevraagd van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering van 4 april 2014 en waarbij deze vordering werd verworpen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker op 11 april 2014 ontsnapte uit het gesloten centrum te Vottem.

In dit opzicht meent de Raad dat verzoeker gelet op zijn aanhouding op 2 oktober 2014 over ruim voldoende tijd beschikte om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en zijn rechtsbescherming te organiseren.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij bij het tussenkomen van de tweede verwijderingsmaatregel op 2 oktober 2014 dermate verrast was dat hij niet meer bij machte was binnen de wettelijke termijn van vijf dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Dat verzoeker niet over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel beschikte, kan niet worden aangenomen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DIGNEF